

Arrest

nr. 154 274 van 12 oktober 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 4 mei 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 maart 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 september 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 oktober 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat L. LUYTENS en van attaché C. MISSEGHERS die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een etnische Hazara te zijn en de Afghaanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren in de stad Kaboel en woonde er tot aan uw vertrek uit Afghanistan. U werkte als leerkracht in Kaboel. Tot twee jaar geleden was u coördinator van een ngo die schoolcursussen organiseerde voor Ismaili in Kaboel die afgestudeerd waren en nog extra schoolcursussen wilden volgen tijdens de winter. Uw man heeft een voedingswinkel die hij samen met zijn schoonzoon uitbaat. In 1353 (1974 Gregoriaanse kalender (Gk)) begon u als leerkracht te werken in de Tajwar Sultana school in Kaboel. Tijdens uw carrière kon u opklimmen tot de positie van directrice van de school. Na het bewind van de taliban werkte u opnieuw als leerkracht. Na een tijdje werd u gepromoveerd tot hoofd van de leerkrachten in de school. In 1393 (2014 Gk) werkte u opnieuw als leerkracht. U had een overeenkomst met een

taxichauffeur, aangeraden door een collega, die u elke dag van en naar de school vervoerde. Nadat hij ander werk had gevonden moest u op zoek naar een nieuwe chauffeur. Er was een taxi-standplaats dichtbij uw huis. U was reeds enkele malen naar de bazaar meegereden met een bepaalde chauffeur. Onderweg luisterde hij naar Koranverzen waardoor u dacht dat hij een goed karakter had. U bood hem aan om uw chauffeur te worden, een aanbod waarop hij inging. In aqrah 1393 (oktober 2014), een maand nadat hij als uw chauffeur begon te werken, begon hij plots over de taliban te praten en vroeg hij u om uw leerlingen te beïnvloeden om positief tegenover de taliban te staan. U weigerde dit. De volgende dag, vrijdag, zei hij niets meer over de taliban. Ook zaterdag 's morgens zei hij niets over de taliban. Wanneer hij u zaterdag terug naar huis voerde zei hij plots dat u explosieven naar de school moest nemen en deze laten ontploffen. Hij gebood u dit geheim te houden en er met niemand over te praten. Om het gesprek te beëindigen zei u dat u het zou bespreken met uw man. Wanneer u thuiskwam vertelde u uw man wat er was gebeurd en besloten jullie de politie te waarschuwen. Uw man ging vervolgens naar de politie. Zij zeiden hem dat u de volgende dag gewoon met de chauffeur naar school moest gaan. Zij zouden zich in de omgeving schuilhouden en de man arresteren wanneer hij zou opdagen. De volgende morgen had uw chauffeur echter in de gaten dat er politie in burgerkledij in de omgeving stond te wachten en kwam niet naar de plaats van afspraak. U nam vervolgens een andere taxi naar het werk zonder verder nog met de politie te overleggen. Onderweg belde uw chauffeur u en zei dat hij doorhad dat u de politie had gewaarschuwd. Hij bedreigde u en uw familie en gaf u drie dagen om in te gaan op zijn eis een aanslag op de school te plegen. U bent meteen terug naar huis gegaan, waar u het vertelde aan uw man. Hij raadde u aan niet naar school te gaan de volgende dagen tot de zaken waren bekoeld. Uw man verwittigde de politie. Zij zeiden dat u steeds zijn telefoon moest oppakken zodat zij hem konden traceren. U had het telefoonnummer van uw chauffeur al gegeven maar zij verklaarden dat ze hem op die manier niet konden vinden. Enkele dagen later, om negen uur 's avonds, klopte er iemand op de deur. Wanneer uw man ging opendoen wierp iemand een handgranaat in de tuin. De daders reden vervolgens op een motorfiets weg. De politie werd gewaarschuwd. Zij kwamen ter plaatse om de zaak te onderzoeken. Zij verklaarden dat ze de daders niet konden vinden en evenmin voor bescherming konden zorgen. De volgende morgen belden de taliban u opnieuw op, dit keer met een anoniem nummer, en dreigden uw familie te vermoorden indien u de aanslag niet zou plegen. U heeft vervolgens besloten het land te verlaten. U verbleef de volgende vijftien dagen in het huis van uw broer in Kaboel. Uw man regelde een smokkelaar met wie u vervolgens het land verliet. Na uw vertrek werd uw man gedurende vijf of zes dagen nog dagelijks gebeld door de taliban. Ze dreigden dat ze hem en u zouden vinden en bestraffen. Uw man is vervolgens naar de provincie Samangan gevlucht. Uw stiefdochter, die met haar familie in hetzelfde huis woonde, verhuisde naar een ander district van de stad Kaboel. U kwam aan in België op 25 november 2014. Op 26 november 2014 vroeg u asiel aan.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u een taskara, een huwelijksakte, een leraarsbadge, documenten van uw hogere opleiding, een brief van uw broer en foto's neer.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Uw verklaringen aangaande uw problemen met de taliban zijn immers dermate onwaarschijnlijk dat er geen geloof aan kan worden gehecht. Uit uw verklaringen kan opgemaakt worden dat, aan de hand van het eerste gesprek dat u met uw chauffeur over de taliban voerde, hij meer dan een gewone sympathisant en eventueel een lid van de taliban was. Hij bood u geld aan om uw leerlingen over de taliban te leren en hen te beïnvloeden om positief ten aanzien van de taliban te staan (CGVS, p. 10). Tevens zei hij – wanneer het over de taliban ging – dat “wij de buitenlanders hebben verjaagd” (CGVS, p. 13). In het licht van deze bekentenis van uw chauffeur is het dan ook vreemd dat u besloot om de volgende dagen terug gewoon met hem mee te rijden. Wanneer u echter gevraagd wordt waarom u dan wel met hem bleef meerijden zegt u dat u uw man vroeg om een nieuwe chauffeur en dat uw man u vervolgens nog zei dat uw chauffeur u misschien aan het testen was om te zien of u positief ten aanzien van de taliban stond. Een dergelijk antwoord is niet overtuigend, temeer daar u evengoed – net zoals u die talib had gevonden – een andere chauffeur op die taxi-standplaats kon vinden om u voorlopig te vervoeren.

Er kunnen tevens vragen gesteld worden bij de werkwijze van de taliban, zoals u die beschrijft, voor het plegen van die aanslag. Het is immers vreemd dat uw chauffeur u zelf bedreigde en dwong om een aanslag te plegen op die school. U kende hem al een maand en had zelfs zijn telefoonnummer (CGVS, p. 16). Dat hij u vervolgens een week de tijd gaf om na te denken doet verdere twijfels rijzen. Niet alleen wist u wie de dader was, u kreeg tevens een week de tijd om alle informatie die u had over hem aan de politie te geven. Het is tevens vreemd dat hij u zelf dan nog zou vervoeren, en zo de politie een uitgelezen kans gaf om hem te arresteren. Dit is dan niet gebeurd, blijkbaar alleen omdat hij had

gemerkt dat er politie in burgerkledij op de plaats van afspraak was (CGVS, p. 11). Deze talib bleef echter vreemde en roekeloze beslissingen nemen. Nadat hij al wist dat de politie was betrokken bij de zaak belde hij u opnieuw met zijn nummer – enkel na het incident met de handgranaat gebruikte hij een anoniem nummer – en drong opnieuw aan om die aanslag te plegen. Het houdt weinig steek dat de taliban – een organisatie getraind en gehard in het omzeilen van de Afghaanse politie- en inlichtingendiensten en capabel om aanslagen te plegen in de meest beveiligde zones van Kaboel – dergelijke risico's zouden blijven nemen om u een aanslag te laten plegen op een school. Met de inschakeling van de Afghaanse overheidsdiensten was het immers al duidelijk dat het onmogelijk was geworden om deze aanslag op die school nog te plegen. Dat ze dan nog eens tot twee maal toe aandringen – en u nog eens bedenktijd geven – en hierdoor nog meer informatie vrijgeven via hun telefoonnummer is twijfelachtig (CGVS, p. 10 en 11). Bovendien zouden ze, indien het plan effectief zou doorgaan, een zelfs nog risicovollere overdracht van de explosieven moeten organiseren en u nog eens moeten opleiden om met deze explosieven om te gaan, en dit alles met de zekerheid dat de politie op de hoogte is van alles. Een dergelijke amateuristische, roekeloze en contraproductieve werkwijze van een organisatie die al meer dan een decennium weerstand weet te bieden aan de Afghaanse en internationale veiligheidsdiensten is weinig aannemelijk. U wordt nog gevraagd om dit verder uit te leggen en dit aannemelijker te maken maar u kan geen bijkomende informatie geven (CGVS, p. 14 en 16).

Ook het optreden van de Afghaanse politiediensten, zoals u dit beschrijft, is twijfelachtig. Nadat die talib u vroeg om een aanslag te plegen op uw school meldde u dit aan uw man die vervolgens de politie inschakelde. De politie zou vervolgens een hele operatie op poten hebben gezet om deze talib te arresteren waarbij u zou ingezet worden als lokaas. U moest de volgende dag als normaal op de plaats van afspraak komen en op uw chauffeur wachten terwijl zij de hele omgeving hadden omsingeld en hem zouden arresteren wanneer hij zou opdagen. Zij zouden echter nooit met u hebben overlegd. U verklaart dat zij alleen aan uw man hadden gezegd dat u de volgende dag gewoon opnieuw op de plaats van afspraak op uw chauffeur moest wachten en dat ze hem zouden arresteren (CGVS, p. 15). Het is weinig aannemelijk dat zij een dergelijke gevaarlijke operatie zouden opzetten waarbij u een cruciale rol zou spelen, met gevaar voor uw leven, zonder echter één woord met u te hebben gewisseld. Ook nadat uw chauffeur uiteindelijk niet kwam opdagen heeft u geen contact gehad met de politie. De opmerking van uw advocaat hierover, namelijk dat ondanks uw welbespraaktheid – in een conservatief land als Afghanistan – contacten via de man verlopen, is niet overtuigend (CGVS, p. 19). Wanneer u gevraagd wordt dit uit te leggen kan u enkel meegeven dat ze in contact waren met uw man omdat hij hen had ingelicht over de zaak, wat eveneens weinig overtuigend is. Er wordt u opnieuw gevraagd waarom de politie niet met u overlegde – over de praktische details van de operatie of zelfs gewoon om u te overtuigen en te garanderen dat het veilig zou zijn – maar u kan geen verdere informatie meer bieden en verklaart naast de vraag dat de politie de omgeving had omsingeld.

Ook inzake uw eigen handelingen kunnen er vragen gesteld worden. Zo is het vreemd dat u besliste om uw leven te riskeren in deze politieoperatie zonder dat de politie iets met u overlegde. Wanneer u gevraagd wordt om dit uit te leggen kan u slechts meegeven dat u wilde dat die man gearresteerd werd (CGVS, p. 15). Opnieuw wordt u gevraagd uit te leggen waarom u besloot uw leven te riskeren en als lokaas te fungeren in een politieoperatie tegen een uiterst gevaarlijke en brutale rebellenbeweging, bovendien zonder dat u enig overleg werd gegund met de betrokken overheidsdiensten, waarop u echter louter kan antwoorden dat de politie dit had opgedragen, wat niet weet te overtuigen (CGVS, p. 16).

Het is ook vreemd dat u, nadat bleek dat uw chauffeur niet kwam opdagen, plots, alsof er niets aan de hand was – terwijl u midden in een politieoperatie zat – gewoon in een andere taxi springt en naar school gaat om te gaan werken. Wanneer u gevraagd wordt om dit uit te leggen antwoordt u naast de vraag en zegt u dat uw man de politie had geïnformeerd dat u op weg naar school opnieuw werd opgebeld door die talib (CGVS, p. 17 e, 18). Opnieuw wordt u gevraagd uit te leggen waarom u zo plots naar het werk vertrok – zonder bijvoorbeeld op zijn minst eerst met de politie te overleggen wat er verder zou moeten gebeuren – maar u antwoordt louter dat uw man in contact stond met de politie, zonder een verdere verklaring voor dit vreemde gedrag te bieden.

Ook uw verklaringen over wat u en uw man hadden ondernomen en wat jullie hadden overlegd met de politie om jullie veiligheid te garanderen sinds de morgen van die mislukte politieoperatie kunnen niet overtuigen. Tijdens het uiteenzetten van uw asielrelaas verklaart u dat u thuiskwam nadat die talib u onderweg naar school had gebeld, dat uw man u had aangeraden enkele dagen niet naar school te gaan tot de zaken zouden normaliseren en dat twee dagen later die handgranaat naar uw huis werd geworpen (CGVS, p. 11). Wanneer u gevraagd wordt uit te leggen wat u dan wel exact had ondernomen inzake uw veiligheid en wat u met de politie had afgesproken kan u louter zeggen dat u niet meer naar school ging vanaf die dag – hoewel u eigenlijk wel net op weg was naar school na die politieoperatie (CGVS, p. 17). Wanneer u opnieuw wordt gevraagd wat u de dag van die politieoperatie

had ondernomen om uw veiligheid en die van uw familie te garanderen kan u louter nog zeggen dat u voor die aanval met die handgranaat niet naar school ging en dat u na die aanval het huis verliet (CGVS, p. 17). Later wordt u dan gevraagd wat u de dag van die politieoperatie nadat u terug thuiskwam met de politie had besproken – over wat u zou gaan doen, wat zij zouden doen, waar u zou wonen en dergelijke – waarop u louter zegt dat uw man u had gezegd niet meer naar school te gaan (CGVS, p. 17). Opnieuw wordt u gevraagd of u iets had geregeld met de politie inzake uw veiligheid voor de volgende dagen waarop u verklaart niet met de politie te hebben gepraat tot na die aanval met die handgranaat (CGVS, p. 17). Er wordt u later dan gevraagd waarom u thuis bleef wonen hoewel u bedreigd werd door de taliban en zij wisten waar u woonde maar u kan louter meegeven dat u twee dagen later – na die aanval – uit uw huis vertrok (CGVS, p. 18). Wanneer u opnieuw wordt gevraagd waarom u thuis bleef wonen en niet bijvoorbeeld naar het huis van uw broer of iemand anders ging zegt u dat u die aanval niet verwachtte, wat maar weinig weet te overtuigen (CGVS, p. 18). U wordt dan gevraagd waarom u dacht dat de taliban niets meer zouden ondernemen tegen u waarop u verklaart dat u dacht dat ze niet zouden aandringen omdat u hun aanbod al had geweigerd (CGVS, p. 18). Dit houdt geen steek, gezien ze u dezelfde dag van die politieoperatie nog hadden gebeld en bedreigd. Dergelijke verklaringen houden weinig steek, zijn allerminst doorleefd en weten dan ook niet te overtuigen.

Er moet bijgevolg worden geconcludeerd dat u de problemen die u in Afghanistan zou hebben gekend omwille van uw activiteiten als lerares niet aantoon op basis van aannemelijke verklaringen.

Gezien de door u aangehaalde vervolgingsfeiten niet geloofwaardig zijn vormen zij geen basis voor een risicoanalyse in het kader van de toekenning van internationale bescherming. Wat betreft uw tewerkstelling als lerares, dient opgemerkt dat dit op zich niet volstaat om u de vluchtelingenstatus toe te kennen. U hebt immers niet aannemelijk gemaakt dat u reeds in het verleden vervolgd werd door de taliban. Bovendien blijkt dat er actueel onvoldoende aanwijzingen zijn om te suggereren dat de taliban de motivatie en/of de operationele capaciteit heeft om 'low level collaborators' te vervolgen in Kabul of in andere gebieden buiten hun controle. In deze gebieden beperken de prioriteiten en operationele capaciteit van de taliban zich tot 'high profile targets, ranking from serving government officials upwards' (EHRM, H. en B. vs. het V.K., 9 april 2013, § 97-98; EASO, COI report Afghanistan, Insurgent strategies – intimidation and targeted violence against Afghans, december 2012).

U verklaart verder nog dat u voor een ngo heeft gewerkt die schoolcursussen verzorgde voor Ismaili – moslims van een bepaalde Shia stroming voornamelijk onder de Hazara bevolking in Afghanistan – die afgestudeerd waren en tijdens de winter nog extra lessen wilden volgen (CGVS, p. 20). U bent echter reeds twee jaar geleden gestopt met dit werk en verklaart bovendien dat u nooit eerder problemen had door uw werk bij deze ngo (CGVS, p. 20 en 21). Er is dan ook geen reden om aan te nemen dat u omwille van dit eerdere werk problemen zou ondervinden bij terugkeer naar Afghanistan.

Gezien het geheel van de bovenstaande vaststellingen heeft u niet aannemelijk gemaakt Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of omdat u een reëel risico zou lopen te worden geconfronteerd met de doodstraf of executie, of met foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Bijgevolg moet u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus voorzien in artikel 48/4, § 2, a) of b) van de Vreemdelingenwet worden geweigerd.

De door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Uw taskara en huwelijksakte heeft betrekking op uw identiteit en herkomst, die hier niet betwist worden. Ook de andere documenten die u neerlegt – uw leraarsbadge, de documenten van uw opleiding, de foto's – hebben betrekking op uw activiteiten als lerares en niet op de problemen die er volgens uw verklaringen het gevolg van zouden zijn geweest. Ze zijn bijgevolg niet van aard de geloofwaardigheid van uw beweringen te herstellen. Gezien de persoonlijke band die u heeft met de opstellen en het persoonlijke belang dat deze laatste heeft bij het welslagen van uw asielerzoek kan er aan de brief van uw broer geen bewijswaarde worden toegekend.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielerzoek ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6

augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afghaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld. U stelde voor het Commissariaat-generaal immers in Kaboel te zijn geboren en er tot uw vertrek uit Afghanistan te hebben gewoond en gewerkt. Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat u in de Afghaanse hoofdstad over een sociaal netwerk beschikt. U verklaarde voor het CGVS immers dat uw echtgenoot, een winkelier, nog steeds in Kaboel woont (CGVS, p.4). Ook de dochter van uw echtgenoot, uw stiefdochter, woont nog steeds in Kaboel (CGVS, p.5).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation van januari 2015) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviseerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen overheidsmedewerkers, en dan in de eerste plaats veiligheidspersoneel en hun wagens. Hoewel de aard van het gebruikte geweld er voor zorgt dat er soms burgerslachtoffers vallen, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Kabul. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de sterke toename van het aantal aanslagen in Kabul in de maanden juli en augustus 2014. Sinds begin 2014 viseren de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft

het aantal burgerslachtoffers beperkt. Daar het geweld voor het overgrote deel gericht is op overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere internationale aanwezigheid, ligt het aantal burgerslachtoffers in Kabul bijzonder laag. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend en eerder gelokaliseerd van aard; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Volgens verzoekster is het gemakkelijk om achteraf, wanneer men alle consequenties al kent, te oordelen dat zij zus of zo had moeten handelen, doch zij is een actieve dame die zich reeds haar hele leven op moedige wijze wist te handhaven in een zeer vijandige omgeving en die het gewend was om te gaan met allerlei situaties en meningen die niet noodzakelijk met de hare overeenkwamen. Zij sprak er met haar echtgenoot over en overwoog reeds om van chauffeur te veranderen. Haar echtgenoot had al beslist om naar iemand anders uit te kijken, doch zij kon niet vermoeden dat het zo snel uit de hand zou lopen. Tijdens het eerste gesprek had de chauffeur immers nog niet over de aanslag of het geld verteld, maar enkel over het beïnvloeden van de kinderen op school. Zij had de chauffeur bovendien reeds een maand vooruit betaald en moest ermee rekening houden dat het beter was om in alle opzichten voorzichtig tewerk te gaan bij het beëindigen van het "contract" met de chauffeur.

Vervolgens bevestigt verzoekster haar verklaringen over de werkwijze van de taliban. Zij meent dat geen rekening werd gehouden met het feit dat zij wel degelijk reeds onder bedreiging "uitgenodigd" werd om actie te ondernemen. Gelet op de onkunde en onmacht van de politie om efficiënt op te treden tegen de taliban, was het niet evident dat zij hiermee naar de politie zou stappen. De focus leggen op het telefoonnummer, is volgens verzoekster voorbarig nu dit nummer niet toebehoorde aan een persoon, maar het om een niet-nominatieve SIM-kaart ging. Achteraf werd zelfs totaal anoniem gebeld. Verzoekster meent dat het niet duidelijk is wat de opzet van de talib was nadat verzoekster de politie had verwittigd, doch dat hij haar wenste te terroriseren en aldus minstens zijn slag thuis te halen. Zij wijst erop dat er voor terroristische organisaties hoe dan ook geen vast kader bestaat, enkel het destabiliseren van gewone burgers en in dit opzicht is de talib wel reeds geslaagd. Ook wordt er volgens haar volledig voorbij gegaan aan het feit dat de Afghaanse overheid zwaar geïnfiltrerd is door leden en/of sympathisanten van de taliban.

Vervolgens bevestigt verzoekster haar verklaringen over de werkwijze van de Afghaanse politie en hun onmacht om efficiënt op te treden tegen de taliban. Verzoekster en haar echtgenoot deden op dat ogenblik echter een beroep op de Afghaanse politie, niet wetende wat zij daarbij precies konden verwachten. Zij wilde uiteraard dat die man gearresteerd werd en diende hiervoor een zeker risico te lopen. De politie legde het plan uit aan haar echtgenoot omdat hij de gesprekspartner was en de klacht had ingediend. Er wordt volgens haar voorbijgegaan aan het feit dat zij aan het werk was en die taak zo normaal mogelijk probeerde verder uit te voeren.

Verder herhaalt verzoekster dat zij geen andere optie had dan mee te werken met het plan van de politie en te hopen dat de man aldus gearresteerd zou worden. Zij kon ervan uitgaan dat zij haar

echtgenoot kon vertrouwen. Zij stelt dat het noodzakelijk is dat zij dit risico nam, nu zij wel degelijk gevisieerd werd door die man en zij dus in eerste instantie de persoon was die er belang bij kon hebben om hem te laten arresteren. Tevens herhaalt zij dat zij in eerste instantie gewoon naar haar werk vertrok, omdat dit haar gewone routine was en zij daar verwacht werd. Zij bevestigt voorts haar verklaringen met betrekking tot hetgeen gebeurde na de mislukte politieactie. Zij meent dat haar minstens het voordeel van de twijfel moet worden toegekend.

Verzoekster wijst erop dat zij 59 jaar oud is en een vrouw zonder kinderen of zonen. Haar echtgenoot is oud en heeft de woning eveneens verlaten. Zij heeft enkel nog een oude broer en een stiefdochter, die ook het huis uit is. Ingeval van terugkeer kan zij niet meer terugvallen op een sociaal en economisch netwerk, temeer daar zij halsoverkop haar land van herkomst verliet en hiervoor een hoge prijs werd betaald. Zij stelt thans een kwetsbaar profiel te hebben. Zij verduidelijkt dat zij zelf Ismaili is. Zij heeft getracht haar identiteit, afkomst en profiel zo goed mogelijk aan te tonen met bewijsstukken en zij vraagt deze elementen in overweging te nemen bij het beoordelen van de gegrondheid van haar vrees om terug te keren naar Afghanistan. Tevens vraagt zij om rekening te houden met haar kwetsbaar profiel van fysiek belemmerde, oudere dame.

2.2. Stukken

Verweerder voegt bij zijn nota met opmerkingen het "*EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation*" van januari 2015 (bijlage 1).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

Waar verzoekster aanvoert dat het gemakkelijk is om achteraf, wanneer men alle consequenties reeds kent, een analyse te maken van haar handelen, dient erop gewezen dat uit een lezing van de bestreden beslissing blijkt dat verweerder zich baseerde op verzoeksters eigen verklaringen. Dat hij hierbij rekening houdt met het geheel van de verklaringen en dus "achteraf" de geloofwaardigheid ervan beoordeelt, is inherent aan de asielpprocedure. Het is onmogelijk van verweerder te verwachten dat hij op het ogenblik van het gebeuren van de beweerdte feiten verzoeksters handelen zou beoordelen. Waar verzoekster stelt dat verweerder geen rekening hield met het feit dat de Afghaanse overheid zwaar geïnfiltrerd is door leden en sympathisanten van de taliban, dient erop gewezen dat zij geen enkel stuk bijbrengt ter staving van deze bewering. Uit de door verweerder aan het administratief dossier en aan zijn nota met opmerkingen toegevoegde informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in de stad Kabul stevig in handen is van de overheid. Bovendien kan niet worden ingezien op welke wijze deze stelling de geloofwaardigheid van verzoeksters verklaringen over de werkwijze van de taliban en de Afghaanse politie zou kunnen herstellen. Waar zij erop wijst dat zij een 59-jarige dame is met een kwetsbaar profiel, dient erop gewezen dat noch tijdens haar interview op de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ), noch tijdens haar gehoor op het CGVS melding maakte van een vrees voor vervolging omwille van haar leeftijd of het loutere feit dat zij een vrouw is. Integendeel, in onderhavig verzoekschrift bevestigt zij dat zij een actief leven leidde in haar land van herkomst. Evenmin maakte zij op de DVZ of het CGVS melding van problemen omdat zij Ismaili is. Integendeel, zij verklaarde op het CGVS dat zij nooit problemen ondervond wegens haar werk voor een ngo die zich voor Ismaili inzet (gehoorverslag CGVS, p. 20 en 21).

Waar verzoekster verder aanvoert dat zij een "contract" had met de chauffeur, daar zij hem reeds een maand vooruit had betaald en waardoor zij verder met deze chauffeur bleef rijden, slaagt zij er niet in de geloofwaardigheid van haar verklaringen te herstellen. Immers, het is niet aannemelijk dat verzoekster,

wanneer zij duidelijk op de hoogte is van de voorkeur van haar chauffeur voor de taliban en geweigerd heeft de taliban de promoten bij haar leerlingen, nog steeds van de diensten van deze – duidelijk gevaarlijke – chauffeur zou gebruik maken louter omdat zij hem reeds betaalde. Dat zij niet kon vermoeden dat de zaken zo snel uit de hand zouden lopen, is evenmin aannemelijk daar zij in onderhavig verzoekschrift zelf stelt dat zij zich haar hele leven wist te handhaven in een zeer vijandige omgeving.

Aangaande de handelingen van de chauffeur-talib herhaalt verzoekster slechts haar verklaringen, hetgeen geen dienstig verweer is. Dat zijn opzet erin bestond om minstens verzoekster te terroriseren, is een blote *post factum*-bewering. Dat terroristische organisaties niet steeds binnen een vast kader opereren, kan worden aangenomen, doch het is niet aannemelijk dat zij dermate roekeloos te werk gaan zoals verzoekster het beschrijft, temeer daar de chauffeur volgens haar verklaringen ervan op de hoogte was dat de politie werd ingeschakeld.

Ook aangaande de handelingen van de Afghaanse politie bevestigt verzoekster slechts haar verklaringen, hetgeen opnieuw geen dienstig verweer is. Dat zij wilde dat de chauffeur gearresteerd werd en hiervoor enig risico aanvaardde, is geen verklaring voor het feit dat de Afghaanse politie haar niet zou gesproken hebben over het plan waarin zij een cruciale rol speelde. Dat haar echtgenoot de gesprekspartner was en de klacht indiende en dat zij aan het werk was en haar taak zo normaal mogelijk probeerde uit te voeren, doet hieraan geen afbreuk. Dat zij gewoon naar haar werk vertrok nadat bleek dat het plan van de Afghaanse politie mislukt was, omdat dit haar gewone routine was, is geheel ongeloofwaardig. Gelet op de specifieke omstandigheden van verzoekster in het plan om de chauffeur te arresteren, kan redelijkerwijze worden aangenomen dat zij niet bezig was met “haar gewone routine” en, nadat het plan mislukte, dan ook niet gewoon naar haar werk vertrekt alsof er niets gebeurd is.

Met betrekking tot de door verzoekster neergelegde stukken, wordt in de bestreden beslissing terecht geoordeeld als volgt:

“De door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Uw taskara en huwelijksakte heeft betrekking op uw identiteit en herkomst, die hier niet betwist worden. Ook de andere documenten die u neerlegt – uw leraarsbadge, de documenten van uw opleiding, de foto’s – hebben betrekking op uw activiteiten als lerares en niet op de problemen die er volgens uw verklaringen het gevolg van zouden zijn geweest. Ze zijn bijgevolg niet van aard de geloofwaardigheid van uw beweringen te herstellen. Gezien de persoonlijke band die u heeft met de opstellen en het persoonlijke belang dat deze laatste heeft bij het welslagen van uw asielverzoek kan er aan de brief van uw broer geen bewijswaarde worden toegekend.”

Gelet op het voorgaande slaagt verzoekster er niet in de motieven in de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

Gelet op het voorgaande dient tevens vastgesteld dat verzoeksters asielrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoekster vooreerst niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld als volgt:

“Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afghaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld

dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld. U stelde voor het Commissariaat-generaal immers in Kaboel te zijn geboren en er tot uw vertrek uit Afghanistan te hebben gewoond en gewerkt. Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat u in de Afghaanse hoofdstad over een sociaal netwerk beschikt. U verklaarde voor het CGVS immers dat uw echtgenoot, een winkelier, nog steeds in Kaboel woont (CGVS, p.4). Ook de dochter van uw echtgenoot, uw stiefdochter, woont nog steeds in Kaboel (CGVS, p.5).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation van januari 2015) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen overheidsmedewerkers, en dan in de eerste plaats veiligheidspersoneel en hun wagens. Hoewel de aard van het gebruikte geweld er voor zorgt dat er soms burgerslachtoffers vallen, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Kabul. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de sterke toename van het aantal aanslagen in Kabul in de maanden juli en augustus 2014. Sinds begin 2014 viseren de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. Daar het geweld voor het overgrote deel gericht is op overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met

een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere internationale aanwezigheid, ligt het aantal burgerslachtoffers in Kabul bijzonder laag. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend en eerder gelokaliseerd van aard; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken."

Uit het door verweerder aan zijn nota met opmerkingen toegevoegde "EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation" van januari 2015 (bijlage 1) blijkt dat deze analyse nog steeds correct is. Verzoekster voert in onderhavig verzoekschrift weliswaar aan dat zij ingeval van terugkeer naar haar land van herkomst niet meer kan terugvallen op een sociaal en economisch netwerk omdat zij halsoverkop haar land diende te verlaten en hiervoor een hoge prijs werd betaald, doch hiermee komt zij niet verder dan het tegenspreken van de gevolgtrekkingen die verweerder maakte uit haar verklaringen, hetgeen geen dienstig verweer is. Verder brengt verzoekster geen enkel stuk bij waaruit zou kunnen blijken dat de door verweerder gehanteerde informatie onjuist of achterhaald is.

Bijgevolg maakt verzoekster niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf oktober tweeduizend vijftien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER